

**ACORD 105/2020, d'1 de desembre, del Ple del
Consell de l'Audiovisual de Catalunya**

Aprovació de l'Informe d'al·legacions a l'Avantprojecte de llei general de comunicació audiovisual

En aplicació del que disposa l'apartat 2 de l'article 133 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, i l'apartat 6 de l'article 26 de la Llei 50/1997, de 27 de novembre, del Govern, el Ministeri d'Assumptes Econòmics i Transformació Digital (MAETD) va iniciar el tràmit d'audiència i d'informació pública de l'Avantprojecte de llei general de comunicació audiovisual (APL).

L'APL pretén donar compliment a la transposició a l'ordenament jurídic espanyol de la modificació de la Directiva 2010/13/UE sobre la coordinació de determinades disposicions legals, reglamentaries y administratives de los Estados miembros relatives a la prestació de servicis de comunicació audiovisual (Directiva de servicis de comunicació audiovisual) i, alhora, actualitzar la normativa audiovisual per adequar-la a les necessitats del sector audiovisual i la seva possible evolució.

El text de l'APL es va publicar en el web del MAETD, en el qual s'estableix el 3 de desembre d'enguany com a data límit perquè els ciutadans afectats o qualsevol altre subjecte, persona o entitat puguin exposar les seves opinions o presentar els comentaris i documents que estimin oportuns.

A aquest efecte, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, com a autoritat de regulació en l'àmbit del sector audiovisual a Catalunya, d'acord amb les competències que li atribueix la seva llei de creació i la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya, emet, en aquest tràmit d'audiència i d'informació pública, l'Informe d'al·legacions que s'annexa a aquest acord.

Per tot el que s'ha exposat, el Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya adopta, per 3 vots a favor i 1 vot en contra, el següent

ACORD

1. Aprovar l'Informe d'al·legacions a l'Avantprojecte de llei general de comunicació audiovisual, que s'incorpora com a annex i part integrant d'aquest acord.
2. Notificar aquest acord al Ministeri d'Assumptes Econòmics i Transformació Digital.

Barcelona, 1 de desembre de 2020

Roger Loppacher i Crehuet
President

Daniel Sirera Bellés
Conseller secretari

INFORME D'AL·LEGACIONS A L'AVANTPROJECTE DE LLEI GENERAL DE COMUNICACIÓ AUDIOVISUAL

I. ANTECEDENTS

En aplicació del que disposa l'apartat 2 de l'article 133 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPAC) i l'apartat 6 de l'article 26 de la Llei 50/1997, de 27 de novembre, del govern (LG), el Ministeri d'Assumptes Econòmics i Transformació Digital (MAETD) va iniciar el tràmit d'audiència i d'informació pública sobre l'Avantprojecte de Llei general de comunicació audiovisual (APL).

L'APL pretén donar compliment a la transposició a l'ordenament jurídic espanyol de la modificació de la Directiva 2010/13/UE sobre la coordinació de determinadas disposiciones legales, reglamentarias y administrativas de los Estados miembros relativas a la prestación de servicios de comunicación audiovisual (Directiva de servicios de comunicación audiovisual), i alhora, actualitzar la normativa audiovisual per adequar-la a les necessitats del sector audiovisual i la seva possible evolució.

El text de l'APL que és objecte d'aquest informe, es va publicar en el web del MAETD en el qual s'estableix el 3 de desembre d'enguany, com a data límit perquè els ciutadans afectats o qualsevol altre subjecte, persona o entitat puguin exposar les seves opinions o presentar els comentaris i documents que estimin oportuns.

A aquest efecte, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) com autoritat independent de regulació de la comunicació audiovisual de Catalunya, emet les consideracions següents a l'APL.

II. CONSIDERACIONS GENERALS

Consideracions prèvies

Els objectius que persegueix l'APL, segons es desprèn de la Memòria de l'anàlisi d'impacte normatiu que acompanya la proposta, així com els anàlisis d'impactes que comportarà la seva aprovació, requerirà de l'actualització de determinades

disposicions legals, reglamentàries i administratives, no només en l'àmbit estatal sinó també en l'àmbit autonòmic.

La transposició de la modificació de la Directiva de serveis de comunicació audiovisual a l'ordenament jurídic de l'Estat espanyol i l'establiment de nova normativa de caràcter bàsic fan palesa la necessària col·laboració entre les diferents autoritats audiovisuals independents existents en tot el territori estatal, per tal d'assolir els objectius que es persegueixen. En aquest sentit, més enllà de les consideracions a l'articulat del text que s'efectuen en aquest informe, el CAC vol expressar l'oportunitat que ofereix l'elaboració de la norma, per posar en valor la tasca que realitzen les diferents autoritats audiovisuals i la necessitat d'establir com un eix bàsic de relació, el principi de col·laboració entre elles.

En concret, les tasques realitzades i l'experiència assolida en aquests darrers anys per institucions com la nostra, permet aportar i compartir coneixements, especialment, en matèria de protecció de les persones menors d'edat, discurs de l'odi, publicitat encoberta, desinformació o alfabetització mediàtica. Som del parer, que la proposta hauria de recollir el valor afegit d'aquesta participació en els extrems que ara es transposen, com la supervisió i control dels continguts disponibles en les plataformes d'intercanvi de vídeos o el control i supervisió de les obligacions relatives a la promoció d'obres europees, entre altres.

El reconeixement d'aquestes autoritats de regulació i les competències i funcions que tenen atribuïdes en el desenvolupament i execució de la normativa audiovisual no han estat al nostre parer, degudament considerades en aquest text; per la qual cosa, seria desitjable traslladar en el seu articulat la dimensió d'aquesta col·laboració mútua, en l'exercici de les funcions atribuïdes a la Comissió Nacional del Mercat i la Competència (CNMC).

En aquest sentit, caldria que en les funcions atribuïdes a la CNMC en els articles 92 (supervisió i control de les plataformes de les plataformes d'intercanvi de vídeos), 96 (qualificacions dels programes), 118 (control de quotes d'obres europees), 148 (pla estratègic audiovisual), 149 (foment del sector audiovisual), 153 (competències de supervisió, control i sancionadores); així com en la disposició final primera, pel que fa als punts 2, 8, 9, 10, 15 i 16; es preveïés que les funcions atribuïdes a la CNMC

s'exerciran en "règim de col·laboració amb les autoritats independents de regulació de les comunitats autònomes".

En aquest ordre de consideracions i amb la finalitat de garantir una aplicació coherent de la normativa audiovisual a tot l'Estat, considerem així mateix oportuna, la introducció d'una disposició que, amb caràcter general, estableixi mecanismes de participació de les autoritats independents de regulació audiovisual existents a Espanya en el marc de l'ERGA.

Finalment, en seu encara de consideracions prèvies, cal manifestar la necessitat d'incorporar en la versió definitiva d'aquesta proposta un nou enfocament en allò relatiu a reflectir la diversitat cultural i lingüística interna de l'Estat espanyol. En aquest sentit, com es fa constar en les al·legacions d'aquest informe, caldria preveure mesures concretes en relació amb la promoció de les llengües oficials de les comunitats autònomes diferents a la llengua castellana.

Consideracions al títols de l'articulat¹

Títol preliminar. Disposicions generals (articles 1 a 3)

Estableix l'objecte de la llei, la regulació de la prestació del servei de comunicació audiovisual d'àmbit estatal, i inclou els serveis d'intercanvi de vídeos a través de plataforma, d'acord amb el que disposa la Directiva de serveis de comunicació audiovisual. Així mateix, estableix les normes bàsiques per la prestació del servei de comunicació audiovisual, sens perjudici de les competències de les comunitats autònomes i dels ens locals en els seus àmbits respectius.

Malgrat no es formulen al·legacions concretes a l'articulat del títol preliminar, cal apuntar, com s'assenyala i desenvolupa en altres consideracions d'aquest informe, que la regulació establerta, amb caràcter de norma bàsica resulta excessivament àmplia, limitant, de manera considerable el marge al desenvolupament normatiu autonòmic.

¹ S'efectuen al·legacions als títols (i capítols), el contingut dels quals es considera rellevant.

S'inclouen en aquest títol (article 2) nombroses definicions que són presents a llei 7/2010, de 31 de març, general de la comunicació audiovisual (LGCA), si bé aquest precepte es limita, ara, a incloure les definicions bàsiques de la comunicació audiovisual, així com les que presenten una vinculació més estreta amb la transposició de la normativa europea. En aquest sentit, les definicions relatives al patrocini, l'emplaçament de productes o l'autopromoció, entre altres, se situen fora de l'article reservat a les definicions. En tot cas, però, resulta necessari que en la definició de *prestador del servei de comunicació audiovisual* s'hi faci constar, de manera expressa, que l'arrendatari d'una llicència de comunicació audiovisual tindrà la consideració de prestador de servei.

Així mateix, d'acord amb el considerant 3 de la Directiva de serveis de comunicació audiovisual, els canals, o qualsevol altre servei audiovisual, poden constituir serveis de comunicació audiovisual en si mateixos, independentment que s'ofereixin a través de plataforma d'intercanvi de vídeos, sempre que es distribueixin programes audiovisuals, comportin una activitat econòmica, la responsabilitat editorial correspongui al creador del contingut i estiguin destinats al públic en general. Per tant, caldria incloure en l'àmbit de les definicions, que els serveis que es prestin a través d'aquestes plataformes, sempre que compleixin els requisits assenyalats, seran considerats serveis de comunicació audiovisual i restaran subjectes a les mateixes obligacions que la resta dels prestadors de serveis de comunicació audiovisual, i, si escau, les obligacions en matèria de contribució a l'obra audiovisual europea.

Títol I. Principis generals de la comunicació audiovisual (articles 4 a 14)

En aquest títol s'estableixen els principis generals de la comunicació audiovisual, amb una atenció especial en àmbits com el pluralisme, la diversitat cultural i lingüística, la imatge de les dones, l'accessibilitat de les persones amb discapacitat, la relació entre els serveis de comunicació audiovisual, l'alfabetització mediàtica i, com a novetat, sobre l'actuació de l'autoritat audiovisual competent per incentivar la racionalització dels horaris en els serveis de comunicació audiovisual en el servei de comunicació audiovisual lineals en obert. Destaca especialment el reforç dels mecanismes d'autoregulació i correulació, la referència als quals es desenvolupa en altres apartats d'aquest informe vinculada als àmbits concrets de regulació.

Tot i que, certament, la lletra e de l'apartat 1 de l'article 151 atribueix al MAETD la "promoció de l'autoregulació i corregulació en l'àmbit nacional, europeu i internacional", convindria que aquest títol reconegués, de manera explícita, la capacitat de les autoritats reguladores independents de cada comunitat autònoma per promocionar l'autoregulació i la corregulació en funció de les seves competències.

Igualment, l'apartat 4 de l'article 6 estableix que "l'autoritat audiovisual competent ha d'elaborar un informe anual sobre la representació de les dones". Atès que l'article 151 disposa que l'autoritat audiovisual competent en els termes previstos en aquesta llei és el MAETD, a través de la CNMC, que exercirà com autoritat audiovisual competent per al control i supervisió de les obligacions previstes a la llei, hem d'advertir que seria l'organisme esmentat qui elaboraria l'informe anual sobre la representació de les dones, incloent-hi els prestadors d'àmbit autonòmic. En aquest sentit, caldria tenir molt present la dilatada trajectòria i contrastada experiència d'autoritats com el CAC en aquesta matèria al llarg de tots aquests anys. Per tant, caldria preveure la potestat de les autoritats audiovisuals independents autonòmiques en aquests àmbits.

En altre ordre de consideracions, cal advertir, que **apartat 1 de l'article 9**, en seu de *veracitat de la informació* estableix que la comunicació audiovisual diferenciarà amb diligència la informació de l'opinió, tot reproduint una redacció, pràcticament, idèntica a la que establia l'apartat f) de l'article 80 de la Llei 22/2005, de 19 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya (LCA), i respecte la qual el Tribunal Constitucional –Sentència 86/2017, de 4 de juliol de 2017–², va declarar inconstitucional i nul l'incís relatiu a "fer una separació clara entre informacions i opinions".

Títol II. La prestació del servei de comunicació audiovisual televisiu (articles 15 a 48)

El **capítol I** (arts. 15 a 19) relatiu a la prestació del servei de comunicació audiovisual televisiu, regula la comunicació prèvia en els serveis de televisió. S'observa que l'APL

² Sentència 86/2017, de 4 de juliol de 2017. Recurs d'inconstitucionalitat 3766-2006, sobre diversos preceptes de la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya.

ha prescindit de la regulació de l'article 23 de la LGCA sobre "el procediment regulador de la comunicació prèvia" per part del Govern de l'Estat i de les comunitats autònomes, en el marc del seus respectius àmbits competencials, i l'ha substituïda per una regulació exhaustiva que deixa un marge molt reduït al desenvolupament autonòmic. Seria convenient que aquests preceptes no s'establissin amb caràcter de normativa bàsica, per tal de permetre l'aplicació de la normativa autonòmica en aquelles comunitats amb regulació pròpia.

Així mateix, més enllà de les qüestions que afecten al procediment de la comunicació prèvia, resulta necessari clarificar quins són els àmbits competencials respectius. En concret, Catalunya, compta amb un desenvolupament de la comunicació prèvia mitjançant Instrucció –de caràcter reglamentari–, elaborada a partir de les previsions de la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya (LCA), i d'acord amb els paràmetres establerts a l'article 146 de la Llei orgànica 6/2006, de 19 de juliol, de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (EAC); per la qual cosa no es pot obviar que en virtut de la norma estatutària, correspon a la Generalitat de Catalunya la competència compartida sobre la regulació i el control dels serveis de comunicació audiovisual que utilitzin qualsevol dels suports i de les tecnologies disponibles dirigits al públic de Catalunya, i també sobre les ofertes de comunicació audiovisual, si es distribueixen al territori de Catalunya.

En definitiva, de mantenir-se la regulació que es proposa, diferents serveis d'un mateix prestador (per exemple, les emissions per ones terrestres de TVC i TV3 a la carta) podrien estar subjectes a autoritats i regulacions diferents. Caldria corregir aquesta anomalia.

El **capítol II** (articles 20 a 35) regula els serveis de comunicació audiovisual televisius en règim de llicència. Es manté, bàsicament, la regulació del text vigent amb la introducció de novetats poc significatives, en les previsions relatives al règim jurídic de la llicència, la competència per al seu atorgament, requisits per a ser titulars de la llicència i limitacions en l'atorgament per raons d'ordre públic audiovisual. Això no obstant, cal efectuar algunes puntualitzacions per una millor comprensió i coherència del text.

En primer lloc, cal clarificar quin és el termini per a l'atorgament de la llicència, atès que **la lletra a) de l'apartat 2 de l'article 25** diu que el procediment del concurs es resoldrà en el "el termini de dotze mesos des de la convocatòria", mentre que el **darrer apartat de l'article 28** assenyalava que el concurs per a l'adjudicació de la llicència haurà de ser resolt en "el termini màxim de sis mesos". Si, com sembla, la proposta vol diferenciar el termini del procediment del concurs del tràmit de la convocatòria, caldria establir una redacció diferent, tot i que seria raonable que els terminis fossin els mateixos en tots dos casos.

S'adverteix, d'altra banda, que **la lletra c) de l'apartat 2 del mateix article 25** preveu "la instrucció del procediment per un òrgan diferent del que resol". Aquesta separació entre la fase d'instrucció i la de resolució resulta inadequada al procediment administratiu previst per a l'adjudicació de les llicències, atès que aquesta separació és pròpia del procediment sancionador i s'utilitza per tal de fer efectiu el principi d'imparcialitat i aconseguir, així, la màxima objectivitat en l'actuació de l'Administració. Mitjançant aquesta separació, l'òrgan que ha de dictar la resolució sancionadora no està mediatitzat o condicionat per les actuacions que s'hagin dut a terme durant la instrucció del procediment. Aquesta justificació, que és la pròpia d'un procediment sancionador, no pot resultar aplicable als procediments d'adjudicació de llicències, especialment tenint en compte que en el cas de comunitats com Catalunya, els membres del seu Consell són escollits "d'entre persones de prestigi reconegut i contrastat i amb experiència professional en el sector audiovisual, i que ofereixen plenes garanties d'independència" (apartat 2 de l'article 4 de la Llei 2/2000, de 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya).

Pel que fa a la duració i renovació de la llicència, es diu, literalment que "la llicència s'atorgarà per a l'explotació directa pel llicenciatari i per un termini de quinze anys" (**apartat 1 de l'article 28**). L'expressió "per a l'explotació directa", que no és el redactat de la llei vigent, resulta confosa, vist el que estableix l'article 31 següent, per la qual cosa, de mantenir-se el text proposat seria necessari afegir que, això s'entén sens perjudici del que estableix l'article 31, en els termes i condicions fixades per a la realització de negocis jurídics sobre la llicència.

Així mateix, s'exclouen de la renovació automàtica de la llicència quatre supòsits, quan en realitat haurien de ser, només dos. Des d'un punt de vista sistemàtic, el contingut

de les **lletres b), c) i d) de l'apartat 3 de l'article 28** cal que s'agrupin en un sol apartat (lletra b), atès que fan referència a un únic supòsit.

Quant a les causes d'extinció de la llicència, concretament, la que fa referència a la revocació per manca d'utilització (**lletra c) de l'article 30**), l'experiència en la utilització d'aquesta clàusula per part del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, aconsella la necessitat de concretar el termini mínim en el què s'ha de perllongar el cessament de les emissions, per tal que la seva manca pugui implicar la revocació de la llicència. I pel que fa a aquest mateix precepte, cal assenyalar que s'observa un error en la seva **lletra d)**, atès que l'article a què es fa referència no es correspon amb aquest contingut, sinó que es correspon amb les lletres c i d de l'apartat 1 de l'article 158, sens perjudici dels comentaris que s'efectuen, més endavant, en relació amb l'article 158 de la proposta.

A l'últim, pel que fa als negocis jurídics sobre la llicència, cal advertir d'un error en la **lletra c) de l'apartat 2 de l'article 31**, atès que fa una remissió a **l'apartat 3 de l'article 25** que no es correspon tampoc amb el contingut del precepte.

El **capítol III** (articles 36 a 41) regula el Registre de prestadors i publicitat del règim de propietat dels serveis de comunicació audiovisual televisius i els serveis d'intercanvi de vídeos a través de plataforma. L'APL estableix l'obligació d'inscriure en el registre estatal o autonòmic tots els prestadors, segons l'àmbit d'emissió, i a aquests efectes preveu un procediment de cooperació entre els diferents registre audiovisuals, en línia amb el que disposa, actualment, la llei vigent.

Entre aquests subjectes inclosos en el seu àmbit d'aplicació, l'**article 38** estableix que els prestadors del servei públic de comunicació audiovisual d'àmbit autonòmic s'inscriuran en el Registre estatal quan emetin per qualsevol modalitat tecnològica, llevat de les ones hertzianes terrestres, i la programació no sigui una redifusió de l'emissió lineal. Això no obstant, cal considerar que si els continguts que difonen van específicament dirigits al públic del territori d'una comunitat autònoma, motiu pel qual el mateix precepte els qualifica com a prestadors "d'àmbit autonòmic", la inscripció caldria fer-la en el Registre autonòmic que correspongui, sens perjudici de l'establiment dels protocols que, en el seu cas, hagin de fer efectiva la cooperació entre els diferents registres.

Així mateix, cal fer extensiva aquesta consideració als prestadors del servei d'agregació de serveis de comunicació audiovisual i als prestadors del servei d'intercanvi de vídeos a través de plataforma quan aquests tinguin el seu domicili en una comunitat autònoma, i adrecin específicament els seus continguts a la ciutadania d'aquell territori.

En aquest sentit, cal donar aquí, també, per reproduïda l'observació efectuada en el capítol I d'aquest mateix títol sobre l'anomalia d'aquesta diversificació. Per qüestions de coherència, cal proposar que se n'exclouï la inscripció del Registre estatal.

A l'efecte de situar, correctament, aquest àmbit d'aplicació, poden emprar-se indicadors similars als que utilitza la Directiva de serveis de comunicació audiovisual per avaluar si un servei de comunicació a petició es troba en un estat membre o altre; criteris, com ara la publicitat o altres promocions dirigides a clients del seu territori, la llengua principal del servei o l'existència de continguts o comunicacions comercials destinats a l'audiència de la comunitat autònoma.

En últim terme, fem palesa la necessitat de clarificar l'abast conceptual del que l'apartat 2 de l'article 40 de l'APL anomena "federació dels registres autonòmics amb el Registre estatal". De la lectura del precepte resulta difícil concloure si aquesta federació vol preveure un procediment de cooperació entre diferents registres amb paràmetres d'interoperabilitat, o si s'estableix amb una finalitat i implementació diferent. En tot cas, caldria que la llei ho clarifiqués.

El **capítol V** relatiu a la prestació del servei de comunicació audiovisual televisiu comunitari sense ànim de lucre mitjançant ones hertzianes terrestres, consta d'un únic article (**article 48**) que conté el règim jurídic de la prestació del servei, que es circumscriu a un "àmbit geogràfic local o inferior", i conté una remissió expressa, pel que fa a la seva regulació, a allò que estableixi la legislació autonòmica aplicable.

Malgrat aquesta remissió a la competència de les comunitats autònomes, l'APL estableix determinats requisits per a la prestació del servei (obtenció d'una llicència, planificació de l'espai corresponent per part de l'Estat, i prohibició de realitzar comunicacions comercials, així com de realitzar negocis jurídics sobre el títol) i fixa

unes condicions bàsiques que desdibuixen la possibilitat de la normativa autonòmica de definir un model propi de prestació, en tractar-se, com és el cas, de serveis de proximitat (a tall d'exemple, la LCA preveu que la programació de l'activitat audiovisual sense ànim de lucre pot ser patrocinada, però no pot incloure publicitat, excepte la d'activitats d'economia social i del tercer sector).

Aquesta consideració cal fer-la extensiva a la prestació del servei de comunicació audiovisual radiofònic i sonor a petició sense ànim de lucre que regula l'**article 80**, ubicat al **títol V**, i que estableix idèntic règim jurídic.

En aquest ordre de consideracions, cal fer referència en aquest apartat, a la previsió de la **disposició transitòria tercera**, que preveu la possibilitat que els serveis de comunicació audiovisual televisius i radiofònics comunitaris sense ànim de lucre mitjançant ones hertzianes terrestres que acreditin emissions ininterrompudes durant almenys els darrers cinc anys, sense causar interferències i vulguin continuar la seva activitat, puguin sol·licitar en el termini de sis mesos des de l'entrada en vigor de la llei, la concessió de títol habilitant corresponent. L'oportunitat i la implementació d'aquesta previsió és més que discutible, especialment, tenint en compte que la desregulació d'aquest sector ha comportat l'existència d'una amalgama de serveis, en què conflueixen aquells que són, pròpiament, serveis comunitaris sense ànim de lucre, i els que, sota el pretext dels serveis comunitaris, actuen com a prestadors sense títol de caràcter comercial. Cal alertar, per tant, del risc d'aquesta previsió i proposar, en conseqüència, la supressió de la disposició. Més encara tenint en compte que es tracta d'una competència autonòmica.

Títol III. La prestació del servei públic de comunicació audiovisual (articles 49 a 74)

Aquest títol estableix les normes bàsiques aplicables a tots els prestadors del servei públic de comunicació audiovisual, entre les quals destaca l'atribució del control administratiu i de gestió als consells d'administració i direccions executives, així com l'atribució de l'establiment dels criteris rectors de la direcció editorial dels prestadors del servei públic als consells assessors. Així mateix, concreta un procediment d'avaluació obligatori per a la introducció de nous serveis per part dels prestadors del

servei públic de comunicació audiovisual, com també la prestació indirecta del servei de comunicació audiovisual local d'àmbit local a través de persona física o jurídica.

Al marge d'aquestes novetats, algunes d'elles en línia amb les previsions que disposa la normativa catalana vigent, **l'apartat 3 de l'article 52** (capítol I, arts. 49 a 52) de l'APL, relatiu a la prestació del servei públic de comunicació audiovisual, disposa que els prestadors del servei públic de comunicació audiovisual no podran participar en el capital social de prestadors del servei de comunicació audiovisual televisiu lineal de titularitat privada.

El **capítol II** (articles 53 a 56), sobre la governança dels prestadors del servei públic del servei de comunicació audiovisual, regula el contingut dels mandats-marc i els contractes programa, els primers amb una vigència de vuit anys prorrogables i els segons amb una vigència de quatre anys.

Aquesta disposició de l'APL se superposa amb la que, actualment, estableix l'article 30 de la LCA, en el marc de les competències que la **lletra a), apartat 1 de l'article 146 de l'EAC** atribueix a la Generalitat, de forma exclusiva, en l'organització de la prestació del servei públic de comunicació audiovisual de la Generalitat i dels serveis públics de comunicació audiovisual d'àmbit local, respectant la garantia de l'autonomia local.

En virtut d'aquesta previsió estatutària, la LCA preveu que el Parlament aprovi cada sis anys el mandat marc i que el contingut d'aquest es desenvolupi en el corresponent contracte programa, que ha d'establir de manera concreta i precisa els objectius per a un període de vigència de quatre anys, revisable cada dos anys.

L'avantprojecte preveu també una regulació detallada respecte dels òrgans de governança i gestió del servei públic de comunicació audiovisual (article 55) que contradiu la previsió de l'article 146.1a de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que atribueix a la Generalitat la competència exclusiva sobre l'organització de la prestació dels servei públic de comunicació audiovisual.

Aquesta consideració cal fer-la també extensiva, entre d'altres, a l'article 60 (anàlisi del valor públic), l'article 62 (quantificació del cost de l'encomana del servei públic audiovisual) i l'article 63 (manteniment de reserves per al compliment del servei públic

de comunicació audiovisual), tots ells relatius a l'organització de la prestació dels serveis públics de competència de la Generalitat.”

El detall d'aquesta regulació en l'APL contrasta amb les referències a aquests instruments –mandat marc i contracte programa– , al nostre entendre, correctes, que són a la LGCA, i que es limiten a la Corporació de Ràdio i Televisió Espanyola (CRTVE). Aquesta regulació, completa i detallada, que ara es projecta a la resta de prestadors del servei públic de comunicació audiovisual, limita considerablement la capacitat de desenvolupament d'aquests extrems per part de la normativa autonòmica, la qual cosa representa una clara afectació competencial. En aquest sentit, cal donar aquí per reproduïdes, en idèntic sentit, les consideracions fetes al **títol preliminar** d'aquest informe, i proposar que, efectivament, aquesta regulació sigui una regulació de mínims, com correspon a la finalitat de la norma bàsica, respectuosa amb la capacitat legislativa autonòmica. Així mateix, cal considerar també que no hi ha uns mínims de regulació pel que fa a les entitats locals.

Títol IV. La prestació del servei de comunicació audiovisual radiofònic i sonor a petició (articles 75 a 84)

Com assenyala la Memòria d'anàlisi d'impacte normatiu, aquesta regulació, parcialment nova, de la prestació dels serveis radiofònics estructurats de forma independent, obeeix a una decisió del legislador i no respon a l'objectiu inicial de la reforma (transposar la Directiva de serveis de comunicació audiovisual, l'àmbit d'aplicació de la qual és la prestació de serveis de comunicació audiovisual televisius).

A banda, però, d'aquesta novetat sistemàtica, que comporta la unificació en un únic títol de les normes aplicables a la prestació dels serveis de ràdio, l'APL introdueix novetats significatives, algunes de les quals guarden similitud amb les que incorporen els serveis de televisió.

Pel que fa a la garantia del pluralisme en el mercat de comunicació audiovisual radiofònic (**article 77**), se suprimeix de l'APL el còmput diferenciat en funció de la tecnologia d'emissió (analògica o digital), sense prendre en consideració que l'oferta de la radiodifusió sonora digital és incompleta i amb una incidència no equiparable a la que s'ofereix en tecnologia analògica, per la qual cosa, caldria valorar la necessitat de

reintroduir-la. Caldria, per tant, afegir un punt a l'article 77 en el mateix sentit que preveia l'apartat 5 de l'article 371a de la Llei 7/2010.

S'observa, així mateix, un desenvolupament insuficient de **l'article 79**, regulador dels negocis jurídics sobre les llicències de radiodifusió sonora, que només estableix la necessitat d'obtenir la corresponent autorització administrativa i respectar els límits de propietat i/o control que preveu **l'article 77**. La falta de coherència d'aquest precepte, que no trasllada a l'autorització dels negocis jurídics sobre les llicències els requisits exigits per a la seva adjudicació, sembla obeir a un oblit involuntari del redactat, que caldria rectificar efectuant una remissió a l'article 31, o en el seu cas, reiterant de manera expressa les condicions que s'hi estableixen.

Finalment, cal fer una valoració positiva en relació amb la introducció de les previsions vinculades a la protecció de menors d'edat, atès que amb la normativa actual la seva aplicació només pot efectuar-se per via de la interpretació, no sempre pacífica, en el marc de l'expressió "continguts audiovisuals".

Així mateix, és positiva, també, la clarificació d'aspectes de la regulació dels continguts en els serveis de radiodifusió i sonor a petició, atès que l'equipara a la pròpia dels serveis de televisió lineal, quant a continguts perjudicials (article 82) i a publicitat (article 84, que es remet a la secció 1a i 2a del capítol IV del títol VI). Això no obstant, cal advertir que a diferència de la televisió, no estableix cap límit quantitatiu per a la publicitat. Caldria considerar, de nou, aquest aspecte.

Títol V. La prestació del servei d'intercanvi de vídeos a través de plataforma (articles 85 a 92)

En termes generals, s'observen correctament transposades les previsions de la Directiva de serveis de comunicació audiovisual en relació amb la prestació del servei d'intercanvi de vídeos a través de plataforma.

Això no obstant, cal posar de manifest que la naturalesa transfronterera dels continguts difosos per les plataformes d'intercanvi de vídeos provoca una situació de desigualtat entre els prestadors situats dins i fora de la Unió Europea, i deixa en una

situació d'indefensió a les persones usuàries davant de comportaments contraris a la llei per part d'aquests últims.

En aquest sentit, atès que el prestador pot dur a terme la seva activitat des d'un àmbit territorial que supera el que contempla la norma audiovisual, caldria que l'APL fes referència als mecanismes que poden utilitzar-se per salvaguardar les persones menors d'edat dels continguts nocius disponibles en aquestes plataformes, la difusió dels quals constitueixi una infracció penal segons el dret de la Unió Europea, així com la provocació pública a la comissió d'un delictes de terrorisme, infraccions relacionades amb la pornografia infantil i delictes de caràcter racista i xenòfob.

D'altra banda, des d'un punt de vista competencial, advertim que **l'article 92** de l'APL atribueix, únicament, a la CNMC el control del compliment per part dels prestadors del servei d'intercanvi de vídeos a través de plataforma de las obligacions establertes en aquest títol i en les seves disposicions de desenvolupament. En aquest redactat, la resta d'autoritats audiovisuals restarien al marge de la supervisió i control dels continguts oferts pels prestadors de serveis d'intercanvi de vídeos.

Cal recordar que la principal dificultat en el control efectiu d'aquests continguts radica, principalment, en la seva facilitat de difusió i rèplica, tant dins d'una mateixa plataforma com entre diferents plataformes. Aquest fet, al que s'afegeix la ingent quantitat de continguts que es publiquen diàriament i els potencials riscos que poden comportar en les persones usuàries –no només en persones menors d'edat–, requereixen, a parer del CAC d'una reflexió del legislador sobre la necessitat que aquesta tasca de supervisió i control sigui duta a terme, de forma indistinta, tant per l'autoritat estatal com per les diferents autoritats audiovisuals independents d'àmbit autonòmic, establint els mecanismes de col·laboració que corresponguin amb l'autoritat estatal. En aquest sentit, el monitoratge dels continguts per les autoritats audiovisuals pot resultar un instrument eficaç per detectar continguts susceptibles de perjudicar seriosament les persones menors d'edat, així com per supervisar l'efectivitat del control que han de fer les plataformes mateixes.

Així mateix, considerem necessari establir mecanismes de control per part de les plataformes que permetin fer el seguiment dels continguts que puguin perjudicar seriosament les persones menors d'edat, i els continguts susceptibles de constituir un

delicte penal, quan aquests siguin eliminats per la plataforma i publicats, novament, pels mateixos o diferents usuaris en altres canals o perfils de la mateixa plataforma.

Pel que fa a l'obligació d'inscriure en el Registre estatal els prestadores del servei d'intercanvi de vídeos a través de plataforma, ens remetem a l'observació realitzada per al capítol III del títol II.

Així mateix, aquest títol inclou diferents referències als "usuaris" de les plataformes, com ara la lletra a de l'apartat 1 de l'article 87: "Establir i aplicar sistemes d'ús fàcil que permetin els usuaris qualificar els continguts que puguin perjudicar el desenvolupament físic, mental o moral dels menors". Entenem adient que, en la cerca de la màxima seguretat jurídica, es concretés què s'entén per "usuari", atès que es pot interpretar que el terme fa referència tant a la persona que genera continguts com a la persona que hi accedeix o els consumeix.

Finalment, pel que fa a la protecció de les persones menors d'edat, es proposa, addicionalment al que estableix l'APL, el següent:

- Establir mecanismes que permetin simplificar la qualificació de continguts.
- Tenint en compte la possible dificultat d'alguns dels nous prestadors per realitzar una qualificació correcta dels programes, les autoritats reguladores podrien proporcionar a les plataformes una eina que faciliti aquesta tasca.
- Adoptar un sistema de senyalització de continguts. Atesa la inviabilitat per establir franges horàries de protecció en l'emissió de continguts mitjançant plataforma, la senyalització dels continguts qualificats en categories iguals o superiors a no recomanats per a menors de 12 anys s'hauria de mantenir permanentment.

Títol VI. Obligacions dels prestadors del servei de comunicació audiovisual televisiu (articles 93 a 140)

El títol regula les obligacions dels prestadors del servei de comunicació audiovisual televisiu, entre les quals inclou la protecció dels menors d'edat (capítol I). El text proposat promou la corregulació en la descripció i qualificació de continguts per edats per a tots els prestadors de serveis audiovisuals; modifica la franja horària infantil per a

televisió lineal en obert; i limita l'emissió de continguts audiovisuals o programes referits al joc, esoterisme o paraciència a la franja horària de 1:00 a 5:00 a la televisió lineal en obert i d'accés condicional.

En la línia dels comentaris realitzats en relació amb el títol I, convindria que aquest títol reconegués, de manera expressa, la capacitat de les autoritats reguladores independents de cada comunitat autònoma per promocionar l'autoregulació i la correulació.

Pel que fa la qualificació dels continguts per edats (**apartat 2 de l'article 96**), cal assenyalar que hauria de ser la mateixa tant per als continguts televisius (lineals i a petició), com per als d'intercanvi de vídeos a través de plataforma. Així mateix, l'APL limita les franges de protecció reforçada per a menors d'edat a un horari de matí i elimina les franges de tarda que establia la LGCA, sense que s'apreciï una justificació de la reducció d'aquest espai de protecció a l'audiència menor d'edat.

Finalment, es troba a faltar que en l'articulat no es determinin clarament unes franges per a l'emissió de continguts que poden ser perjudicials per al desenvolupament físic mental o moral dels menors d'edat en les emissions televisives lineals en obert (**lletra b) de l'apartat 2 de l'article 97**). Per tant, desapareix a l'APL la franja de protecció de menors d'edat en horari de 6 a 22 hores per als continguts en emissió lineal en obert. Considerem necessària reintroduir-la, si més no, mentre no es determini el codi de regulació.

En el **capítol II**, relatiu a l'accessibilitat, els serveis de comunicació audiovisuals televisius lineal en obert (**article 100**), els lineals d'accés condicional (**article 101**) i els televisius a petició (**article 102**) inclouen unes obligacions concretes que garanteixen tant un percentatge de programes o continguts subtitulats, com determinades hores setmanals d'emissions amb llenguatge d'interpretació de signes i també d'audiodescripció³.

³ Amb la finalitat de millorar i ampliar, progressivament, l'oferta dels serveis d'accessibilitat per a les persones amb discapacitat, el CAC va adoptar l'Acord 19/2013, de 20 de febrer, del Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, sobre accessibilitat als continguts televisius, que preveu la possibilitat que els prestadors puguin usar el patrocini per sufragar els serveis d'accessibilitat (apartat 6 de l'article 6; i apartat 2 de l'article 7).

Quant a les obligacions en matèria d'accessibilitat de les persones amb discapacitat visual o auditiva, s'observa que el legislador imposa una gradació de les obligacions, de manera que els serveis d'accés condicional i els serveis a petició tenen uns requeriments inferiors (i en el cas d'aquests últims, molt inconcrets) als serveis lineals en obert. Aquesta diferència d'obligacions no sembla justificable.

En un altre ordre de coses, l'APL crea, mitjançant l'article 105, un "punt de contacte únic". La CNMC serà el punt de contacte públic i l'article 107 estableix que el Centre Espanyol del Subtitulat i l'Audiodescripció (CESyA) del Reial Patronat sobre Discapacitat és el centre de referència per a l'accessibilitat dels serveis de comunicació audiovisual.

D'aquesta manera es remet a organismes de l'Estat l'àmbit de l'accessibilitat, sense tenir en consideració, per exemple, la diversitat lingüística en el llenguatge de signes pròpia d'altres llengües oficials.

En aquest sentit, amb l'objecte d'assegurar que la promoció de la diversitat cultural i lingüística es fa efectiva també en l'accessibilitat als continguts, cal reservar un percentatge de continguts subtitulats i audiodescrits en les llengües oficials a les Comunitats autònomes, i en les llengües de signes que els són pròpies.

El **capítol III** (arts. 108 a 118) sobre les obligacions dels prestadors del servei de comunicació audiovisual televisiu, estableix les obligacions relatives a l'emissió i inversió anticipada en obres audiovisuals europees.

Una de les principals novetats, en matèria d'inversió anticipada en obres europees és que qualsevol prestador del servei de comunicació audiovisual televisiu que ofereixi el seu servei a l'Estat espanyol haurà de contribuir al finançament anticipat d'obra audiovisual europea, independentment de l'antiguitat dels programes i continguts que emeti o ofereixi en el seu catàleg i de l'Estat membre en què estigui establert.

En aquest sentit, la quantia de l'obligació de finançament anticipat d'obra audiovisual europea es calcularà en funció dels ingressos anuals obtinguts pel prestador, que

determinaran, així mateix, la forma en què el prestador ha de donar compliment a l'obligació, o si queda en exclos del compliment.

Al marge d'aquestes novetats que redefeixen el sistema de promoció de l'obra audiovisual europea, no s'observa la introducció de cap percentatge concret de quota d'obra audiovisual en llengües cooficials altres que el castellà, més enllà de donar l'opció de triar entre la llengua castellana i la resta de llengües cooficials. En aquest sentit, vista l'evolució de la producció audiovisual en català i a l'efecte de promoure de forma efectiva la diversitat lingüística i cultural de l'Estat, reconeguda constitucionalment (art. 3.3) i recollida expressament en la Directiva de serveis de comunicació audiovisual (considerant 61), es considera necessària la reserva d'una part del 30% de la quota del catàleg per a les llengües de l'Estat altres que el castellà. En concret, caldria preveure, a l'article 114, que la meitat del 30% fos en obres audiovisuals en llengües cooficials a l'Estat espanyol i que, d'aquestes, el 50% fos en llengües oficials de les comunitats autònomes.

Una altra qüestió rellevant és la prominència d'aquestes obres. L'apartat 4 de l'article 114 estableix que els prestadors dels serveis a petició han de garantir la prominència de les obres europees. Cal tenir en compte, però, que el considerant 25 de la Directiva faculta els estats membres a imposar obligacions per garantir la prominència adequada dels continguts d'interès general, d'acord amb objectius d'interès general definits, com ara el pluralisme dels mitjans de comunicació, la llibertat d'expressió i la diversitat cultural.

En aquest sentit, fora convenient que l'Avantprojecte definís els continguts de servei públic i els continguts en les llengües cooficials com a continguts d'interès general, ja que contribueixen i són reflex de la diversitat cultural que proclama l'article 8 de l'Avantprojecte i que estableix la Directiva, i per tant, aquests continguts haurien de tenir prominència en els serveis a petició. Fora convenient, també, preveure aquesta prominència d'aquests continguts en els *carriers* o agregadors de continguts.

Per altra banda, tampoc s'observa l'establiment de cap percentatge de quota reservada per al finançament de l'obra audiovisual europea que contempli els serveis lineals i a petició per a la producció d'obres audiovisuals en les llengües oficials de les comunitats autònomes (articles 116 i 117).

Pel que fa als prestadors de serveis de comunicació audiovisual televisius, lineals o a petició (article 117), estableix que com a mínim el 40% de la inversió sigui en pel·lícules cinematogràfiques (ho limita a pel·lícules i no a altres obres audiovisuals, com ara sèries, un gènere cada vegada més sol·licitat per les persones usuàries dels serveis de comunicació audiovisual) i que aquestes pel·lícules siguin en la llengua oficial de l'Estat o en alguna de les llengües oficials de les comunitats autònomes. Per tant, ens trobem, novament, davant d'una obligació de caràcter potestatiu en matèria de llengua, atès que destinant tota la inversió a pel·lícules, per exemple, en llengua castellana, s'estaria complint correctament amb la normativa.

En aquest sentit, efectuem una proposta que, creiem, més respectuosa amb la diversitat cultural i lingüística de l'Estat, fent efectives les previsions constitucionals i europees en matèria de protecció i promoció de la diversitat lingüística i cultural:

- Pel que fa als serveis a petició, incrementar la contribució financera del 5% al 10%, tenint en compte que en altres països europeus, com ara França, Àustria o Itàlia plantegen percentatges superiors.
- Pel que fa als serveis lineals, es mantindrien en el 5%. Aquest percentatge continuaria establert en el 6% per al servei públic.
- Establir, tant per als serveis lineals com per als serveis a petició, que, en comptes del 40%, el 50% d'aquesta contribució es destini a obres audiovisuals (i no només pel·lícules cinematogràfiques) en llengües oficials a l'Estat espanyol. Que d'aquestes, almenys el 50% es destini a obres audiovisuals en les llengües cooficials de les comunitats autònomes, atesa la situació de precarietat d'aquestes llengües en l'àmbit audiovisual, o, com a mínim, un percentatge que es correspongui amb el pes poblacional del conjunt de territoris amb llengües cooficials.

Pel que fa a les obligacions financeres dels serveis públics (**l'article 116**), caldria:

- **Lletra a de l'apartat 2:** establir que almenys la meitat del 70% es destini a obres de productors independents en llengües oficials a l'Estat Espanyol. I que, d'aquestes, almenys el 50% es destini a obres audiovisuals en les llengües cooficials de les comunitats autònomes, atesa la situació de precarietat

d'aquestes llengües en l'àmbit audiovisual, o, com a mínim, un percentatge que es correspongui amb el pes poblacional del conjunt de territoris amb llengües cooficials.

- **Lletra b de l'apartat 2:** en primer lloc, es considera que caldria incrementar el 45% fins al 55%. Així mateix, es considera que a més de destinar-se a pel·lícules cinematogràfiques, caldria incloure-hi també les sèries i els telefilms. A l'últim, caldria preveure que la meitat del 55% es destini a produccions en llengües oficials a l'Estat espanyol. I que, d'aquestes, almenys el 50% es destini a obres audiovisuals en les llengües cooficials de les comunitats autònomes, atesa la situació de precarietat d'aquestes llengües en l'àmbit audiovisual, o, com a mínim, un percentatge que es correspongui amb el pes poblacional del conjunt de territoris amb llengües cooficials.
- **Lletra c de l'apartat 2:** es considera que caldria establir un percentatge mínim de producció en llengües cooficials similar al que s'ha exposat en els apartats anteriors.

En qualsevol cas, es valora positivament **l'apartat 3 de l'article 116** en la mesura que preveu que les comunitats autònomes amb llengües oficials puguin regular obligacions addicionals per als prestadors del servei públic de comunicació audiovisual d'àmbit autonòmic.

D'altra banda, a diferència dels prestadors amb ingressos superiors a 50 milions d'euros, els prestadors que ingressin entre 10 i 50 milions d'euros restaran exclosos de fer front al finançament d'obra europea pel que fa pel·lícules cinematogràfiques de productors independents, limitant l'obligació de finançament a un mínim del setanta per cent que haurà de destinar-se a obres audiovisuals de productors independents, sense concretar-se cap altra obligació.

En aquest sentit, atès que l'obtenció d'ingressos quantificats en més de 10 milions d'euros, amb una forquilla que pot arribar fins als 50 milions, ja es pot considerar una xifra prou important, considerem que en cas d'establir-se una graduació de les obligacions per als prestadors situats en la franja d'ingressos indicats anteriorment, aquesta no hauria d'implicar la supressió d'obligacions sinó una adequació dels percentatges que s'estableixen per als prestadors més grans.

En tot cas, en línia amb les observacions manifestades en els paràgrafs anteriors, considerem necessari aquí també l'obligatorietat de destinar la meitat de la inversió en llengües diferents a la castellana i oficials a les comunitats autònomes, atesa la situació de precarietat d'aquestes llengües en l'àmbit audiovisual, o, com a mínim, un percentatge que es correspongui amb el pes poblacional del conjunt de territoris amb llengües cooficials.

D'altra banda, s'observa que **l'apartat 1 de l'article 118** de l'APL atribueix el control i seguiment d'aquestes obligacions a la CNMC, previ dictamen preceptiu de l'Institut de la Cinematografia i de les Arts Audiovisuals (ICAA), a diferència del que estableix l'article 5 de la LGCA, en què el control i seguiment per a les emissions de cobertura limitada a l'àmbit d'una comunitat autònoma ve atribuït a l'òrgan audiovisual autonòmic competent. En tot cas, i atenent a la necessària cooperació entre les diferents autoritats reguladores que estableix la directiva, caldria preveure un sistema de col·laboració entre les autoritats independents de regulació de l'Estat per tal de realitzar les funcions de seguiment i control de les obligacions destinades a promoure l'obra europea i la diversitat cultural.

Pel que fa a les formes de donar compliment a l'obligació, l'APL disposa que el prestador pugui optar per una contribució directa al finançament anticipat d'obra audiovisual, per l'adquisició de drets d'explotació d'obra audiovisual finalitzada i, com a novetat, per una contribució al Fons per a la Protecció de la Cinematografia que gestiona el ICAA d'acord amb l'article 19.3 de la Llei 55/2007, de 28 de desembre, del Cinema. Entenem que aquesta contribució al Fons per part dels prestadors hauria de tenir-se en consideració quan l'Estat quantifiqui els ajuts que preveu l'article 36 de la mateixa llei, per al foment i protecció de l'ús de les llengües cooficials diferents a la castellana en la cinematografia i l'audiovisual. I en tot cas, caldria establir una territorialització en els ajuts provinents d'aquest fons.

Per últim, es posa de manifest que no hi ha constància en cap de les disposicions que preveuen els capítols II i III de l'Avantprojecte de referències a l'obligatorietat o, almenys, a la necessitat o conveniència de la presència als serveis de vídeo a petició de continguts audiovisuals en les diferents llengües cooficials que ja estiguin disponibles doblats o subtitulats.

En relació al **capítol IV** (articles 119 a 140), que regula les comunicacions comercials audiovisuals, es valora positivament l'homogeneïtzació de criteris en relació amb la publicitat entre serveis diferents.

No obstant això, cal assenyalar que aquest propòsit provoca algunes distorsions, com ara quan estableix que la diferenciació de les comunicacions comercials audiovisuals s'ha de realitzar "mitjançant mecanismes acústics i òptics" (article 119), la qual cosa no és aplicable als serveis audiovisuals sonors.

Quant als serveis d'intercanvi de vídeos, la regulació hauria d'explicitar l'obligació d'aquests nous serveis d'advertir de manera clara i intel·ligible per a les persones usuàries (i homogènia per a totes les plataformes) de la presència de publicitat en el seu contingut, amb independència de la forma de presentació que adopti la comunicació comercial, tant si configura el contingut principal del vídeo com si es tracta d'una presència puntual.

En un altre ordre de consideracions, cal destacar que dins d'aquest mateix títol, **l'article 120 (capítol IV)** estableix quines són les prohibicions absolutes de determinades comunicacions comercials: la que atempti contra la dignitat humana; la que utilitzi la dona amb caràcter vexatori o discriminatori; la publicitat encoberta, la subliminal, així com la que generi alarma social, angoixa o temor; alhora, **l'article 123** efectua una remissió expressa a la regulació establerta en la seva normativa específica, respecte de determinades comunicacions comercials, com són la publicitat institucional; la protecció del medi ambient; la seguretat de les persones; la participació política; serveis bancaris i financers; i productes alimentaris.

En aquest aspecte, cal assenyalar que l'emissió de publicitat de caràcter polític –és a dir, aquella que pel seu contingut sigui essencial o primordialment política o es dirigeixi a la consecució d'objectius d'aquesta naturalesa– quedaria extramurs de l'àmbit d'aplicació de la normativa audiovisual, tant pel que fa a la seva absència de les prohibicions absolutes recollides a l'article 120, com de les previsions establertes a l'article 123, que deriva a la normativa en matèria electoral la regulació de les comunicacions comercials audiovisuals sobre la participació política (articles 53 i 60 de Llei orgànica 5/1985, de 19 de juny de règim electoral general). Caldria valorar, de

nou, la seva introducció, atès que no s'observa cap causa justificativa (tampoc en la Memòria d'anàlisi que acompanya l'APL) que motivi aquesta supressió.

D'altra banda, de l'anàlisi de l'article 122, cal destacar-ne la **lletra c de l'apartat 1**. Aquesta institució és del parer que, en benefici de més protecció de les persones menors d'edat, convindria explicitar la figura del/de la *influencer* entre les quals genera "una especial relació de confiança".

En un darrer terme, des del punt de vista dels tipus de comunicacions comercials audiovisuals, l'APL no aprofita la nova legislació per definir o classificar les noves pràctiques publicitàries presents habitualment en els serveis d'intercanvi de vídeos mitjançant plataforma. D'aquesta manera, es provoca una indeterminació en l'aplicació de la legislació en matèria de publicitat.

Quant a la declaració d'anunci de servei públic o de caràcter benèfic, la sol·licitud s'hauria de limitar al prestador que el vulgui emetre o, en tot cas, al prestador o als interessats a emetre'l, atès que la gratuïtat s'ha d'acreditar en cada emissió.

Títol VII. La contractació en exclusiva de l'emissió de continguts audiovisuals (articles 141 a 146)

Amb una regulació similar a la de la LGCA, s'estableix en favor dels prestadors de serveis de comunicació audiovisual el dret a contractar l'emissió en exclusiva de continguts audiovisuals, dret que atorga al seu titular la facultat de decidir l'horari d'emissió, llevat dels supòsits en què l'esdeveniment objecte de transmissió sigui catalogat d'interès general, d'acord amb el catàleg (amb una vigència biennal) que ha d'aprovar el Consell de Ministres i que en determinarà les condicions d'emissió.

En aquest sentit, l'**article 144** de l'APL fixa quins esdeveniments es poden incloure en el catàleg, i n'introdueix alguns de nous, com ara els jocs paralímpics, l'esport femení pel que fa a les mateixes competicions de futbol, basquetbol i handbol masculines i la copa FED de tennis. Cal destacar la inclusió d'esdeveniments no esportius (les gales dels premis Goya i premis MAX), així com la supressió de la final de la Champions League de futbol.

Ara bé, sense justificació aparent i, contràriament, al que s'estableix en l'articulat sobre la vigència del catàleg, la **disposició adicional primera** en preveu una d'inicial de sis anys (prorrogable per altres dos anys) que ha d'aprovar el Consell de Ministres en el termini de dotze mesos comptadors des de l'aprovació de la Llei. Mentre aquesta aprovació no es produeixi, la **disposició transitòria primera** estableix l'emissió en directe i en obert de les semifinals i finals de la Copa del Rei i de la Copa de la Reina de futbol i d'un partit per jornada de la Lliga Professional de Futbol de la Primera Divisió **(lletres d) i e) de l'apartat 3 de l'article 144)**.

D'altra banda, l'APL manté l'eliminació del seu articulat pel que fa al sistema de contractació dels drets exclusius de les competicions futbolístiques produïda per la disposició derogatòria única del Reial decret llei 5/2015, de 30 d'abril, de mesures urgents en relació amb la comercialització dels drets d'explotació de continguts audiovisuals de les competicions de futbol professional (convalidat per Acord de 14 de maig de 2015, del Congrés dels Diputats), que va derogar l'article 21 de la llei actualment vigent.

Creiem que cal posar en qüestió aquesta decisió, atès que amb el Reial decret llei esmentat es van aprovar (tenint en compte determinades circumstàncies del mercat i com a mesures amb caràcter d'urgència), les normes per a la compravenda d'aquests drets, amb una modificació substancial de sistema per a la seva adjudicació (mitjançant subhasta centralitzada).

No obstant això, i sens perjudici de l'oportunitat d'aquesta regulació, sembla convenient per raons de seguretat jurídica, incloure en l'APL alguns aspectes com ara la titularitat dels drets, les condicions de contractació –que s'ha de regir pel principi de llibertat d'empresa dins del marc del sistema d'avaluació establert per la normativa europea i espanyola de la competència–, el règim d'explotació o la durada.

Per la mateixa raó, sembla oportú incloure, també, en l'articulat de la norma, els dos paràgrafs nous afegits, recentment, per la disposició final onzena del Reial Decret llei 26/2020, de 7 de juliol, de mesures de reactivació econòmica per fer front a l'impacte de la Covid-19 en els àmbits de transports i habitatge (convalidat per Acord de 22 de juliol de 2020, del Congrés dels Diputats), a l'apartat 1 de l'article 1 del Reial decret llei 5/2015, que detallen i clarifiquen l'abast dels continguts objecte de comercialització

“[...] per tal de garantir la seguretat jurídica dels diferents agents intervinents [...]”, com així ho justifica la motivació del Reial decret llei.

Títol IX. Autoritats audiovisuals competents estatals (article 151)

Aquest títol, intrigat per un únic article, determina el repartiment competencial entre el departament ministerial competent en matèria audiovisual –Ministeri d'Assumptes Econòmics i Transformació Digital (MAETD)– i l'organisme regulador –Comissió Nacional dels Mercats i la Competència (CNMC). Com el seu nom indica, aquest títol regula les autoritats audiovisuals estatals, motiu pel qual no hauria de tenir caràcter bàsic i caldria afegir-lo amb aquesta condició a l'apartat 1 de la disposició final segona.

Pel que fa a les competències assignades al MAETD, cal destacar la de promoure l'autoregulació i la corregulació, atès que, tot i que aquesta promoció es circumscriu a l'àmbit nacional, europeu i internacional, seria convenient que es reconegués, de manera explícita, la capacitat de les autoritats reguladores independents de cada comunitat autònoma per promocionar l'autoregulació i la corregulació en funció de les seves competències estatutàries. Cal tenir en compte que el CAC ha redactat, des que es va crear, i en col·laboració amb els sectors implicats, més de 20 recomanacions per promoure l'autoregulació.

D'altra banda, la competència en relació amb la gestió dels títols habilitants s'assigna, amb caràcter general, al MAETD i, en particular, pel que fa a l'atorgament de la llicència per prestar el servei de comunicació audiovisual televisiu, radiofònic i sonor a petició, al Consell de Ministres (articles 21 i 76, respectivament), les quals coses, contràriament al que pretén la Directiva de serveis de comunicació audiovisual, no reforcen la posició del regulador audiovisual estatal. Cal assenyalar, en aquest sentit, que la Directiva reforça la independència dels organismes reguladors, establint mesures que garanteixen, de manera real i efectiva, aquesta independència. Així mateix, considera que aquests organismes reguladors assoleixen el grau d'independència necessari si són funcionalment i efectivament independents dels seus respectius governs i de qualsevol organisme públic o privat, circumstància que es considera essencial per tal de garantir la imparcialitat de les decisions que adoptin (article 30 i *considerando* 53, respectivament).

Per tant, la nota d'independència s'incorpora en la definició d'aquests ens reguladors amb la finalitat de què puguin exercir les seves funcions sense influències indegudes en un sector que, com l'audiovisual, té incidència en l'exercici de drets fonamentals com la llibertat d'expressió i d'informació i, subsegüentment, en la democràcia.⁴ D'aquí, que es pugui afirmar que l'atorgament de les llicències és una tasca essencial dels organismes reguladors audiovisuals, com així ho reconeix el Consell d'Europa des de la Recomanació Rec (2000) 23, de 20 de desembre, relativa a la independència i a les funcions de les autoritats de regulació del sector de la radiodifusió.

Títol X. Règim sancionador (articles 152 a 164)

En matèria de règim sancionador, l'APL es remet als principis de la Llei 39/2015 d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú (LPAC), sens perjudici del que s'estableix en aquest títol (**article 152**). Cal manifestar, que aquesta Llei regula el procediment administratiu comú a totes les administracions públiques, incloent el sancionador, tenint en compte, a més, que els principis als quals s'ha d'ajustar l'exercici de la potestat sancionadora venen regulats a la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic (LRJSP). Així, la remissió que efectua l'APL als principis establerts en la LPAC no és del tot ajustada a dret.

Tot i que el procediment administratiu sancionador del sector audiovisual vindrà regulat per la LPAC, l'avantprojecte preveu algunes especialitats derivades de les particularitats d'aquest sector. En particular, les previsions relatives a les mesures prèvies al procediment (**article 161**), a les mesures cautelars (**article 162**) i a les multes coercitives per l'incompliment de les mesures provisionals (**article 163**). Les mesures prèvies i les mesures cautelars són les que, sota la denominació de mesures provisionals, regula la LPAC i que es poden adoptar abans d'iniciar-se el procediment o bé un cop iniciat. Per tant, seria convenient unificar la denominació d'aquestes mesures i anomenar-les provisionals, diferenciant entre les que es poden adoptar abans i les que es poden adoptar un cop incoat el procediment.

⁴ La Directiva 2010/13/UE, de 10 de març, de serveis de comunicació audiovisual –versió codificada de la Directiva 89/552/CEE, modificada per les directives 97/36/CE i 2007/65/CE– estableix la importància dels serveis de comunicació audiovisual per a la societat i la democràcia i de la seva regulació per un millor exercici dels drets fonamentals a la llibertat d'expressió i d'informació –considerants 5 i 16, respectivament.

Pel que fa a les anomenades *mesures prèvies al procediment* (**article 161**), cal constatar el següent. En primer lloc, la manca de concreció en relació amb la forma mitjançant la qual es farà efectiva la mesura consistent a “advertir al públic de l’existència de possibles conductes infractores i de la incoació del procediment sancionador, així com de les mesures adoptades per al cessament d’aquestes conductes”.

I, així mateix, l’existència de certa incoherència, atès que si són mesures que es poden adoptar amb caràcter previ a la incoació del procediment, difícilment es podrà “advertir al públic de la incoació d’un expedient sancionador” que encara no s’ha iniciat i que, a més, podria no arribar a iniciar-se, quedant sense efecte la mesura.⁵

En conseqüència, seria convenient establir la forma de dur a terme aquesta mesura prèvia i, així mateix, caldria valorar la viabilitat de mantenir l’advertiment de la incoació de l’expedient sancionador dins d’una mesura que s’adoptarà abans de l’inici del procediment .

En segon lloc, les mesures prèvies al procediment es poden adoptar de manera motivada i únicament en casos d’urgència inajornable.⁶ Per tant, seria convenient fer referència de manera expressa a la necessària concurrència d’aquesta urgència per poder adoptar-les.

Finalment, en tercer lloc, per tal que aquestes mesures prèvies continuïn vigents cal que l’acord d’iniciació en contingui un pronunciament exprés. Concretament, la seva confirmació o modificació. En l’APL, confirmar o modificar una mesura prèvia s’estableix com una mesura cautelar (**article 162**), la qual cosa és una obvietat atès que una mesura prèvia confirmada o modificada a l’acord d’incoació deixa de ser, inevitablement, prèvia.

Continuant amb l’anàlisi de les mesures cautelars, l’APL fixa un termini màxim de durada que, a més, és inferior a la durada màxima del procediment (6 mesos i un any, respectivament). Tenint en compte, que aquestes mesures tenen per finalitat garantir l’eficàcia de la resolució sancionadora; que es poden alçar durant la tramitació del

⁵ Segon paràgraf de l’apartat 2 de l’article 56 de la LPAC.

⁶ Primer paràgraf de l’apartat 2 de l’article 56 de la LPAC.

procediment en virtut de circumstàncies sobrevingudes o que no es van poder tenir en compte en el moment d'adoptar-les; i que s'extingeixen quan tingui efectes la resolució administrativa que posi fi al procediment,⁷ cal considerar innecessari fixar aquest termini màxim de durada.

Pel que fa a la imposició de multes coercitives per l'incompliment de les mesures provisionals (**article 163**) només al·legar que no s'estableix una previsió semblant per l'incompliment de les sancions i, en conseqüència, no es podran imposar. En aquest sentit, la LPAC exigeix que la llei autoritzi la imposició d'aquestes multes, i en la forma i la quantia que aquesta determini.⁸

En relació amb l'exercici de la potestat sancionadora (apartat 1 i 2 de l'**article 153**) es determina el repartiment competencial entre el MAETD, la CNMC i l'Agència Espanyola de Protecció de Dades. Així, distribueix competències entre un òrgan i unes entitats que són, ell i elles, de caràcter estatal. Per tant, aquest articulat no hauria de tenir caràcter bàsic i caldria afegir-lo amb aquesta condició a l'apartat 1 de la disposició final segona.

D'altra banda, cal tenir en compte, que la competència de supervisió, control i sanció en matèria de títols habilitants s'assigna, en coherència amb l'articulat,⁹ al titular del MAETD. En particular, pel que fa a les infraccions següents: la prestació del servei de comunicació audiovisual sense disposar de llicència o sense haver complert el deure de comunicació prèvia i la prestació del servei de comunicació audiovisual fonamentat en una comunicació prèvia sense efecte o en una llicència el titular de la qual es trobi incurs en unes circumstàncies determinades.¹⁰ Aquesta assignació competencial no reforça la posició de la CNMC, com a regulador audiovisual estatal.

Finalment, l'article 153.3 estableix els serveis sobre els quals l'autoritat competent de cada comunitat autònoma pot exercir les competències de supervisió, control i sanció, sense que es diferenciï entre les dues primeres i aquesta darrera. Aquesta redacció comporta que aquestes autoritats no tindran cap competència pel que fa a aquells serveis que no venen determinats expressament –dins dels quals s'hi trobarien, per

⁷ Apartats 1 i 5 de l'article 56 de la LPAC

⁸ Apartat 1 de l'article 103 de la LPAC

⁹ Vegi's article 151 de l'APL

¹⁰ Apartats 3, 4 i 5 de l'article 155 de l'APL

exemple, els d'intercanvi de vídeos a través de plataforma–, limitant la capacitat legislativa i executiva autonòmica i disminuint subsegüentment el seu àmbit competencial. Per tant, per evitar aquesta limitació i disminució seria convenient que, com actualment regula la LGCA,¹¹ es diferenciï entre competències de supervisió i control i, d'altra banda, potestat sancionadora amb l'afegit de “si escau”.

Aquesta al·legació s'empara en el fet que no és voluntat de l'avantprojecte modificar la regulació actual, atès que en la Memòria es determina que “El reparto tiene en cuenta, en primer lugar, la jurisprudencia constitucional sobre el título competencial 149.1.27ª, correspondiendo a las CCAA la competencia supervisora y en su caso sancionadora respecto de los servicios que están operativos en el ámbito autonómico.”

Lligat amb aquesta consideració, i per tal de donar coherència a aquest article, seria convenient que l'apartat que determina les competències de la CNMC establís, de forma expressa, que aquestes competències han de ser exercides per aquest organisme en col·laboració amb les autoritats reguladores independents autonòmiques.

L'article que regula la responsabilitat per la comissió d'infraccions (**article 154**) determina els subjectes responsables, però, no obstant això, a diferència de la LGCA,¹² no exonera de responsabilitat els prestadors que emetin comunicacions comercials elaborades per tercers i que suposin una infracció d'acord amb la normativa de publicitat. Cal tenir en compte, que la previsió que estableix la LGCA és coherent amb la definició que de “responsabilitat editorial” fa la Llei mateixa i que, a més, és literal de l'efectuada per la Directiva 2010/13/UE.¹³

Doncs bé, tot i que la definició establerta a la Directiva no s'ha modificat, l'APL, en la definició de *responsabilitat editorial*, no recull la previsió que aquesta responsabilitat “no implica necessàriament una responsabilitat legal de conformitat amb la legislació nacional pels continguts o serveis prestats”. I, en coherència amb aquesta definició no preveu exoneracions de responsabilitat. No obstant això, cal al·legar la manca de

¹¹ Article 56

¹² Apartat 2 de l'article 61

¹³ Apartat 13 de l'article 2 de la LGCA i lletra c de l'apartat 1 de l'article 1 de la Directiva de Serveis de Comunicació Audiovisual

justificació, fonamentada en criteris d'oportunitat, que empara la supressió de l'exoneració de responsabilitat vigent actualment.

Així mateix, l'APL tampoc estableix les obligacions actualment vigents de retornar la situació alterada al seu estat original i rescabalar els danys i perjudicis ocasionats ni, òbviament, la possibilitat d'imposar multes coercitives pel seu compliment.¹⁴ Certament, aquestes obligacions les estableix la LRJSP i, en conseqüència, es poden exigir sempre i en tot cas, amb el benentès que la possibilitat d'imposar multes coercitives únicament és possible si ho preveu expressament la llei, que determina la seva quantia i periodicitat. Aquesta condició justifica que sigui convenient que en el text normatiu es faci referència a aquestes obligacions i es prevegi expressament la possibilitat d'imposar multes coercitives pel seu compliment, i que se'n determini la quantia i la periodicitat.

D'altra banda, l'avantprojecte determina els subjectes responsables de les infraccions però no tipifica les sancions en el supòsit que aquestes infraccions siguin comeses pels prestadors del servei d'agregació de serveis de comunicació audiovisual o per altres agents que operin en el mercat audiovisual i tinguin obligacions d'acord amb l'APL (**article 158**). Aspecte rellevant, atesa la prohibició d'aplicació analògica que estableceix la LRJSP.

Finalment, pel que fa a aquests "altres agents" que operen en el mercat audiovisual i poden ser responsables de la comissió d'infraccions, cal al·legar, en primer lloc, una manca de definició i, subsegüentment, de concreció d'aquest concepte, en el sentit que no es determina qui són els subjectes que s'hi ubiquen.

En segon lloc, atès que no es determina en quina condició seran responsables, cal establir que ho seran sempre com autors, la qual cosa comporta deixar impunes conductes realitzades en una altra condició (cooperador o col·laborador necessari).

En relació amb els tipus infractors molt greus i greus (**articles 155 i 156**), cal tenir en compte, en primer lloc, que si bé, com estableix la Memòria, s'incrementen els seus supòsits, aquest increment és més aparent que real, com ara en els incompliments següents:

¹⁴ Apartat 3 de l'article 61 de la LGCA

- Obligacions pel que fa a continguts perjudicials per al desenvolupament físic, mental o moral dels menors d'edat: s'estableixen quatre supòsits (apartats 10, 11, 12 i 13 de l'article 155) que es podrien unificar en un únic amb el contingut següent: "El incumplimiento de las obligaciones establecidas en los artículos 97.2 a), 97.2 b), 97.3 y 97.4 para la protección de los menores del contenido perjudicial."
- Obligacions dels prestadors del servei d'intercanvi de vídeos a través de plataforma en matèria de comunicacions comercials audiovisuals: s'estableixen dos supòsits (apartats 6 i 7 de l'article 156) que es podrien unificar en un únic amb el contingut següent: "El incumplimiento de las obligaciones en las comunicaciones comerciales audiovisuales de los prestadores del servicio de intercambio de videos a través plataforma, previstas en el artículo 90.1 y 90.2."
- Obligacions d'accessibilitat: s'estableixen cinc supòsits (apartats 13, 14, 15, 16 i 17 de l'article 156) que es podrien unificar en un únic amb el contingut següent: "El incumplimiento en un periodo de un mes de las obligaciones de accesibilidad previstas en los artículos 99, 100, 101, 102 y 103".

En segon lloc, cal constatar, d'una banda, la manca de tipificació d'algunes conductes com, per exemple, dels incompliments següents: informar clarament als usuaris de l'existència de comunicacions comercials audiovisuals en els programes i vídeos generats per usuaris (apartat 3 de l'article 90); de formalitzar, respectar i mantenir els descriptors en les Guies electròniques de programes (apartats 4 i 5 de l'article 96); i de la forma i la durada de la telebotiga (apartat 2 de l'article 129).

De l'altra, la desaparició de conductes actualment tipificades com a infracció com, per exemple i més importants, les següents:

- L'incompliment dels codis de conducta o d'autoregulació previstos a l'article 14.
- L'alteració no autoritzada de qualsevol dels paràmetres tècnics d'emissió que estiguin definits en la concessió d'ús privatiu de l'espectre radioelèctric a què fa referència l'apartat 2 de l'article 20.
- L'incompliment de les condicions essencials de la llicència que preveu l'apartat 3 de l'article 27.

- L'incompliment de les resolucions dictades per l'autoritat audiovisual competent per restablir el pluralisme en el mercat audiovisual, en aplicació de les previsions que conté l'article 77.

La manca de tipificació expressa d'aquestes conductes, actualment constitutives d'infraccions molt greus i greu, segons la LGCA,¹⁵ donarà lloc a tipificar-les com a infraccions lleus (**apartat 2 de l'article 157**), llevat l'incompliment de les condicions essencials de la llicència, que no comporta una infracció, atès que és un incompliment que té com a conseqüència l'extinció de la llicència per revocació (lletra e de l'article 30).

En tercer lloc, cal posar de manifest la manca de coherència entre la infracció molt greu i la greu previstes a l'apartat 1 de l'article 155 i a l'apartat 18 de l'article 156, respectivament. Ambdues contemplen la "discriminación contra un grupo o miembros de un grupo por razón de sexo, raza, color, orígenes étnicos o sociales, características genéticas, lengua, religión o convicciones, opiniones políticas o de cualquier otro tipo, pertenencia a una minoría nacional, patrimonio, nacimiento, discapacidad, edad, orientación sexual o nacionalidad". La molt greu és en relació amb l'emissió de continguts audiovisuals que de forma manifesta incitin a aquesta discriminació i la greu, amb les comunicacions comercials que la fomentin. No obstant la diferenciació que s'efectua entre incitació manifesta i foment, caldria justificar i concretar els criteris que emparen aquesta tipificació diferent.

En quart i darrer lloc, l'exposició de motius determina que, en l'àmbit del règim sancionador, "la Ley supone un importante avance en seguridad jurídica por cuanto se busca una definición precisa de los tipos infractores". Això no obstant, pel que fa a l'emissió de comunicacions comercials audiovisuals pels prestadors del servei de comunicació audiovisual televisiu a petició (apartat 29 de l'article 156) i pels prestadors

¹⁵ Article 57. Infraccions molt greus: 7. L'alteració no autoritzada de qualsevol dels paràmetres tècnics d'emissió que estiguin definits en la concessió d'ús privatiu de l'espectre radioelèctric a què fa referència l'apartat 2 de l'article 24; 10. L'incompliment de les condicions essencials de la llicència que preveu l'article 24; i 13. L'incompliment de les resolucions dictades per l'autoritat audiovisual competent per restablir el pluralisme en el mercat audiovisual, en aplicació de les previsions que contenen els articles 4, 36 i 47.

Article 58. Infraccions greus: 12. L'incompliment dels codis de conducta o d'autoregulació que preveu l'article 12.

del servei de comunicació audiovisual radiofònic i del servei de comunicació audiovisual sonor a petició (apartat 30 de l'article 156), s'estableix una remissió "a los límites previstos en el artículo 140" i "a los límites previstos en el artículo 84" que, així mateix, es remeten "a los límites previstos en la Sección 1ª, Sección 2ª y Sección 3ª, salvo lo previsto en el artículo 135" i "a los límites previstos en la Sección 1ª y 2ª del Capítulo IV del Título VI", respectivament, la qual cosa pot comportar inseguretats jurídica.

En relació amb les sancions (**articles 158**), cal tenir en compte les establertes per a les infraccions molt greus. Concretament, les lletres c) i d) de l'apartat 1 que estableixen la revocació de la llicència i l'extinció dels efectes de la comunicació prèvia, amb el subsegüent cessament de la prestació del servei, si el prestador es sancionat dues vegades per la "prestación del servicio de comunicación audiovisual basado en una licencia cuyo titular esté incurso en cualquiera de las circunstancias previstas en el artículo 24 y se constate de manera sobrevenida" i per la "prestación del servicio de comunicación audiovisual basado en una comunicación previa sin efectos, por hallarse incurso en alguno de los supuestos previstos en el artículo 18".¹⁶

Aquest cessament definitiu de la prestació de serveis audiovisuals com a sanció, arran de la comissió d'altres infraccions, que també es preveia a l'apartat 2 de l'article 136 de la LCA, ha estat declarat inconstitucional i nul per la STC 86/2017, de 4 de juliol, per vulneració del principi *non bis in idem* i, en conseqüència, de l'apartat 1 de l'article 25 de la Constitució. Així, el Tribunal considera que la concurrència d'infraccions, sancionades de forma ferma, no pot donar lloc a la sanció de suspensió definitiva de la prestació de serveis de comunicació audiovisual.¹⁷

Disposicions addicionals, transitòries, derogatòria i finals

La **disposició transitòria segona** preveu un règim transitori de qualificació de continguts audiovisuals i recomanacions per edats mentre no s'aprovi l'acord de regulació que preveu l'apartat 2 de l'article 96 de l'APL. No obstant això, no s'hi observa que s'hagi establert un règim de franges horàries per a l'emissió d'aquests

¹⁶ Apartats 5 i 4 de l'article 155, respectivament.

¹⁷ Tot i que les lletres c i d de l'apartat 1 de l'article 158 no fan referència expressa a la fermesa de les resolucions sancionadores, aquest caràcter es desprèn del que estableix la lletra d de l'article 30 de l'APL.

continguts durant aquest període de transició, ni s'hi determina l'obligatorietat de la franja de protecció per a menors de 18 anys de 6 a 22 hores, com tampoc de les franges reforçades en aquesta transitorietat.

En relació amb la **disposició addicional segona**, es considera que caldria que es fes una distinció nítida entre autoritats de regulació independents respecte a d'altres òrgans o unitats administratives dependents dels respectius governs. D'acord amb aquesta consideració, caldria crear un Grup d'Autoritats Reguladores Independents amb funcions de supervisió pel que fa als serveis no lineals, els serveis a petició i les plataformes d'intercanvi de vídeos, d'acord amb les observacions formulades més amunt. Això, sense perjudici de la creació del Grup d'Autoritats de Supervisió per als serveis de Comunicació Audiovisual que preveu la mateixa disposició addicional segona, que té com a objectiu essencial intercanviar experiències, bones pràctiques i informació.

En relació amb la **disposició final primera**, tal com s'ha esmentat en les consideracions generals, caldria preveure que les funcions que estableixen els punts 2, 8, 9,10, 15 i 16 les ha d'exercir la CNMC en règim de col·laboració amb les autoritats independents de regulació de l'Estat. En conseqüència, i seguint l'exemple de la Llei 36/1985, de 6 de novembre, per la qual es regulen les relacions entre la institució del defensor del poble i les figures similars en les diferents comunitats autònomes, caldria que es preveïés una actuació concertada entre les autoritats reguladores independents existents a l'Estat espanyol en matèria de supervisió i control dels serveis de comunicació audiovisual lineal i a petició, i les plataformes d'intercanvi de vídeos.

En relació amb la **disposició final segona**, sobre títols competencials i caràcter de legislació bàsica, l'apartat 1 determina que la Llei es dicta a l'empara del que estableix l'article 149.1.27 de la Constitució espanyola, llevat el títol VIII, que no té caràcter bàsic. Considerem que el títol IX, sobre les autoritats competents audiovisuals estatals, i els apartats 1, 2 i 4 de l'article 153 del títol X, sobre les competències sancionadores del MAETD, de la CNMC i de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades, tampoc haurien de tenir caràcter bàsic i, per tant, caldria afegir-los amb aquesta condició a l'apartat 1 d'aquesta disposició.

Finalment, es constata que la Directiva atribueix a l'European Regulators Group for Audiovisual Media Services (ERGA), creat per la Comissió Europea mitjançant la Decisió de 3 de febrer de 2014, una funció de cooperació entre reguladors en l'àmbit europeu. Seguint l'esperit de cooperació entre reguladors que estableix la Directiva, i atès que a l'Estat les competències en matèria audiovisual estan atribuïdes a diferents autoritats reguladores independents, fora convenient incorporar a l'Avantprojecte una disposició final que disposi que la CNMC i les autoritats reguladores independents creades com a tals a l'Estat espanyol establiran mecanismes de participació en l'European Regulators Group for Audiovisual Media Services (ERGA).